

Bobby McFerrin a Chick Corea konečně na jednom pódiu

17. 6. / 19:30 / Hala Vodova

Zřejmě nejtvorivější hudebník planety, milovník překvapení a okamžitých asociací Bobby McFerrin se vůbec poprvé v Česku potká na jednom pódiu s pianistou par excellence a dvaadvacetinásobným držitelem ceny Grammy Chickem Coreou. Unikátní koncert se koná 17. června v hale Vodova.

Bobby McFerrin má v Česku širokou posluchačskou základnu a od svého prvního vystoupení v roce 2008 se sem s různými projekty vrátil hned několikrát. Bobby McFerrin si během svých předchozích návštěv České republiky právem získal obrovskou přízeň zdejšího publika a podobné popularity se těší i Chick Corea. Oba již v Brně samostatně hráli, společné vystoupení se tak nabízí jako přirozené pokračování jejich brněnského hudebního příběhu. Znájí se už řadu let, mají za sebou nespočetná vystoupení a jejich vzájemné napojení i schopnost vtáhnout

posluchače do tvůrčího dění nemají obdoby. Bobby McFerrin je navíc v situaci „jeden na jednoho“ určitě umělecky nejsilnější. Může se tak totiž nejvýrazněji projevit jeho šestý smysl.

Kořeny spolupráce Bobbyho McFerrina a Chicka

Corey sahají do počátku 90. let, kdy společně natočili desku Play. McFerrin je často označován za krále hudebního humoru, projekt Play ovšem dokázal, že Corea za svým kolegou v muzikálnosti ani vtipnosti vůbec nezaostává. Naopak je mu nevysychajícím pramenem inspirace. Vzájemně se provo-

kuji, nahrávají si na hudební žertíky a s radostí do hry zapojují své posluchače. Na jiskřivé a invenční spolupráci dvou hudebních velikánů nezanechává žádnou stopu ani zub času a při každém dalším setkání objevuje tato dvojice další netušená zákoutí svých uměleckých dovedností.

McFerrin jako vždy vyniká absolutní intonační přesností, vynalézavostí a schopností simulovat hlasem nejrůznější hudební nástroje s obrovským rozsahem barevných odstínů a expresivity. Corea se zase ukazuje jako muzikant, který svoji precizní techniku plně propůjčuje hudbě

a zůstává stejně hravý jako McFerrin. K hudební konverzaci se starým přítelem Bobbym McFerrinem se Corea vrací, kdykoliv jen může, ale určitě to není tak často, jak by si oba přáli. Jejich kalendáře jsou přeplněné, a proto si tyto vzácné příležitosti naplno užívají. Jejich pódiové rozhovory jsou plně úcty, humoru i nedostižného duchovního napojení.

Bobby McFerrin svoji dlouholetou popularitu dokazuje neustále vyprodanými koncerty po celém světě. Chick Corea letos bodoval i na poli hudební kritiky, když na začátku února získal svoji jednadvacátou a dvaadvacátou cenu Grammy, a to v kategoriích nejlepší improvizované jazzové sólo roku, a nejlepší jazzové instrumentální album roku.

Kristýna Nováková

Doufám, že si s Methenym ještě někdy zahrajeme

10. 4. / 19:30 / Sono centrum

Ben Williams je jedním z nejzajímavějších a nejperspektivnějších hudebníků na dnešní scéně. Pomáhá totiž uchovat a rozvíjet jazzovou tradici, ale zároveň hledá svůj vlastní zřetelný zvuk s příchutí hip-hopu, gospelu a rhythm&blues. Mladý americký kontrabasista a baskytarista se 10. dubna v rámci festivalu JazzFestBrno poprvé sólově představí v Brně.

V roce 2012 jste vystoupil v Brně s Patem Methenym v rámci festivalu JazzFestBrno. Na též přehlídce budete letos v dubnu hrát znovu, tentokrát jako leader. Ale vrátím se k vaší spolupráci s Patem Methenym. Co pro vás znamená?

To, že mě Pat Metheny před časem oslovil – původně jako

záskok za Christiana McBridea a později jako regulérního člena jeho kapely Unity Band – pro mne byla obrovská pocta. Jako teenager jsem byl velkým fanouškem Pata Methenyho. A když mě ve své kapele postavil po bok tak skvělých muzikantů, jako jsou Chris Potter nebo Antonio Sanchez, byl jsem opravdu nadšený. Odehráli jsme spolu skvělé koncerty a věřím, že si zase někdy společně zahrajeme.

Když si vás Pat Metheny vyhlédl, měl jste za sebou už zajímavé zkušenosti jako sideman. A také už jste měl první sólové album State Of Art (2011). Jak přesně u vás probíhal ten proces, kdy si muzikant řekne, že mu hraní „s někým“ nestačí a že by se měl prezentovat také sám za sebe?

V roce 2009 jsem vyhrál důležitou soutěž, Thelonious Monk Institute International Jazz Competition. S vítězstvím přímo souvisela možnost nahrát album a také smlouva s vydavatelstvím Concord, které to album mělo vydat. CD State Of Art je tedy přímým důsledkem zmíněné soutěže. Ale neznamená to, že bych se zčistajasna rozhodl a zbrkle natočil desku. Už předtím jsem delší dobu přemýšlel nad tím, jak by můj autorský debut mohl znít, měl jsem napsané některé skladby. Ale až díky této příležitosti jsem našel dostatek motivace dotáhnout projekt ke konkrétnímu cíli.

Podle čeho jste na album vybíral hudebníky?

Jsou to všechno muzikanti, se kterými jsem už předtím spolu-

pracoval v různých projektech. Na saxofon je to Marcus Strickland, kterého jsem v jeho kapele doprovázel od roku 2008 a se kterým jsem natočil několik alb. Na bicí hraje Jamire Williams, se kterým se mi dobře spolupracovalo v kapele pianisty Jackyho Terrassona i v jiných projektech. Na piano Gerald Clayton, který je stejně starý jako já a kterého znám od našich dvaceti let. Gerald je totiž syn Johna Claytona, jehož orchestr měl v mém hudebním vývoji velký význam. A na kytaru mi hraje Matthew Stevens, kterého jsem poznal jako spoluhráče trumpetisty Christiana Scotta. Jeho styl hry se mi tak zalíbil, že když jsem přemýšlel nad kytaristou do své kapely, rozhodl jsem se zavolat právě jemu.

Milan Tesař

Celý rozhovor s Benem Williamsem čtete v dubnovém vydání časopisu Harmonie

Glosa: Svět bez hudby

Před časem jsem měl katastrofický sen. V tom snu existoval svět bez hudby. Probudil jsem se zpocený a do stejného ticha, v jakém fungoval ten snový svět. Než jsem znovu usnul, přemýšlel jsem, co by bylo, kdyby nadobro umlkly múzy. Tak třeba by nás neotrávoval hudební smog v obchodech, výtazích a na veřejných toaletách. Nemuseli bychom poslouchat nepříliš příjemné komerční rádio v restauraci, když si zrovna chceme povídat nebo v klidu vychutnat jídlo. Zároveň bychom ale neměli čím si zpříjemnit dny a noci, ztratili bychom jeden z nejsilnějších nástrojů k probuzení svých pocitů.

Jazzová hudba v sobě nese emoce v drtivé většině pozitivní, někdy radostné a povzbuzující, jindy záhadné nebo hloubavé. Všudypřítomné blues ventiluje frustrace, ale vždy nabízí světlo na konci tunelu. Swingový rytmus a jeho poháněcí naturel se mohou pro někoho stát životním motorem, jinému jen prostě rychleji rozbuší srdce. Improvizace je

kořením jazzu i života a spolehlivě odhání jednotvárnost a monotónnost. Odvaha následovat spontánní hudební myšlenku do země za zrcadlem navíc může být inspirací také pro naše vlastní počínání.

Kdyby nebyla hudba, bylo by ticho. Určitě by nás to chvíli i bavilo. Ale co za týden? Co za měsíc? Kdyby nebyla hudba, nebylo by tolik radosti. Kdyby letos nebyl JazzFest, nemohli bychom zjistit, jaký pohled na hudbu mají ti nejtalentovanější jazzmani nastupující generace. Nedozvěděli bychom se ani, jak úžasně to stále zpívá a hraje legendám. Nemohli bychom si užít krásu a prchavost hudebních idejí, které vykvetou ze vzájemné inspirace jedněch z neúžasnějších improvizátorů, kteří po Zemi chodí, Bobbyho McFerrina a Chicka Corey. Nepohladily by nás sametové hlasy Dianne Reeves a Kevina Mahoganyho. O svou klavírní invenci a perfekcionismus by se s námi nepodělil Fred Hersch, jehož česká premiéra ve zralém věku 60 let je opravdovou událostí sezony. Nejistili bychom, jak hudebně i lidsky daleko jsou na prahu svých kariér nejvýraznější světovi jazzmani nastupující generace v čele s Geraldem Claytonem,

Shaiem Maestrem a Benem Williamsem. Nebyli bychom překvapeni, jak skvělé kapely hrají u našich jižních a východních sousedů. A hlavně bychom se nemohli ujistit, že naše domácí scéna nabízí přehršel opravdových talentů, jež stojí v mezinárodní konkurenci.

Těším se na sen, ve kterém bude hudba aktivní součástí životů všech lidí. Do doby, než přijde, si vychutnám dobrý jazz třeba právě na festivalu JazzFestBrno. Inspira tivní zážitky z letošního ročníku přejí i vám všem.

Vilém Spilka

Shai Maestro na rozcestí

15. 3. / 19:30 / Sono centrum

Jen málokterý hudebník si za čtyři roky spolupráce s kultovním basistou Avishaie Cohenem stihnul udělat takové jméno, jako pianista Shai Maestro. Odpoutat se z dobře zabydleného hnízda si žádá odvahu, ale Shai dokázal jednoduše roztáhnout křídla a bez zbytečného ohlížení se nechal neohroženě unášet vstříc novým zážitkům. S nejdokonalejší kapelnickou přípravou teď sám stojí na stéžejní křižovatce své vlastní kariéry.

Shai Maestro se narodil 5. února 1987 v Izraeli. Na klavír začal hrát ve věku pěti let a jazzovou hudbou byl poprvé okouzlen, když mu bylo osm. Zaujala ho totiž nahrávka "Gershwin Songbook" Oscara Petersona. Později byl Shai přijat na střední školu Thelma - Yellin High School of Performing Arts v Givataim, kde byl jedním z mála studentů úspěšně kombinujících studium jazzu a klasiky.

Ještě na střední škole získal plné stipendium na pětiletý denní letní program Berklee College of Music na dva po sobě jdoucí roky. V době, kdy byl na koncertním turné v USA, se přihlásil ke standardnímu čtyřletému studijnímu programu na Berklee a získal opět plné stipendium. Shai Maestro studoval dva roky jazzový klavír a RTC (Real Time Composition) s Opherem Brayerem a klasický klavír u profesora Benjaminu Orena z hudební akademie v Jeruzalémě. Nahlédl rovněž do tajů indické hudby a hry na tabla s Sanjey Kumarem Sharmou.

Maestro v současné době žije v New Yorku, získal si respekt svých vrstevníků i médií a pravidelně vystupuje s nejlepšími jazzovými umělci v nejrůznějších klubech a koncertních sálech. Shai hrává se světoznámými hudebníky, mezi nimiž nechybí Jimmy Green, Jorge Rossy, Myron Walden, Donny McCaslin, Matt Penman, Scott Colley, Clarence Penn, Ari Hoenig, Gilad Hekselman, Nate Smith,

Harish Rhagavan, Mark Guiliana, Anthony Hart, Diego Urcola a další.

V roce 2006 se Shai Maestro připojil ke kapele kultovního basisty Avishaie Cohena. S Cohenovým triem navštívil všechny zásadní jazzové koncertní prostory po celém světě, mj. Blue Note v New Yorku, Ronnie Scott v Anglii, Olympia Hall, Salle Pleyel, a Theater Bataclan v Paříži, Vienne Jazz festival, Marciaç Jazz festival, Cork Jazz Festival, Yoshi (San Francisco), Zaragoza JF, Konzerthaus ve Vídni a mnoho dalších.

Shai Maestro hraje celkem na čtyřech nahrávkách Avishaie Cohena: album Gently Disturbed (2008) si vysloužilo nadšené kritiky po celém světě a bylo nejprodávanějším kompaktním diskem v několika zemích. Album Sensitive Hours (2008) bylo vydáno v Izraeli a stalo se tam i nejprodávanější deskou. Aurora (2009) vyšla už na labelu EMI a nedávné Seven Seas (2011) jsme mohli naživo vidět i na brněnském koncertě v rámci JazzFestu 2012.

V květnu 2011 odešel Maestro z kapely Avishaie Cohena a zvolil si vlastní cestu jako kapelník, skladatel a aranžér. Shai Maestro Trio vzniklo v červenci 2010 po nahrávací frekvenci ve studiu v Brooklynu. Zbývající dva členové tria, izraelský bubeník Ziv Ravitz a peruánský basista Jorge Roeder bydlí rovněž v New Yorku. "Napojení mezi námi bylo tak silné, že jsme vlastně hned přirozeně vytvořili kapelu. Bylo to zřejmé od prvního okamžiku," říká Maestro. Od té doby křičuje trio po celém světě, hraje na festivalech, v koncertních sálech a jazzových klubech s mimořádně vstřícnou odezvou ze strany publika.

Jejich debutové album, jednoduše pojmenované "Shai Maestro Trio" bylo vydáno pod francouzskou značkou Laborie. „Tohle album je jen začátek naší spolupráce... Máme před sebou hodně práce a možností jsou nekonečné. Jsem velmi zvědavý, kam nás hudba zavede...“ říkal tehdy Maestro. Nejnovější album Road to Ithaca ukazuje, že jsou na nejlepší cestě.

Bruno Brewer

Pátá Grammy pro královnu jazzu a R'n'B Dianne Reeves

17. 3. / 19:30 / Sono centrum

První z vrcholů čtrnáctého ročníku festivalu JazzFest-Brno obstará fenomenální zpěvačka Dianne Reeves. Do jihomoravské metropole přijede ověněná letošní cenou Grammy. Tu získala za desku Beautiful Life v kategorii nejlepší jazzové vokální album roku a do své sbírky tak přidala už pátý zlatý gramofon. České publikum se na její koncert může těšit už 17. března, kdy Dianne Reeves zazpívá v Bobycentru.

Album Beautiful Life vyšlo v únoru 2014, produkovala jej vynikající bubenice Terri Lyne Carrington a vedle nádherného hlasu samotné Reeves nabízí i hudební konverzace s Gregorym Porterem, Robertem Glasperem, Lalah Hathaway a Esperanzou Spalding. Svým klavírním uměním je obohatil i další interpret letošního ročníku JazzFestu Brno Gerald Clayton. Dianne Reeves touto deskou opět

potvrdila, že i po třech dekadách na hudební scéně má co nabídnout a svou hudbou dokáže oslovit jak kritiku, tak fanoušky, kteří pravidelně vyprodávají její koncerty všude po světě.

Dianne Reeves můžeme považovat za etalon jazzové zpěvačky – pohledná Afroameričanka se zvučným hlasem, přesným frázováním a hudebním citem srovnatelným s největšími pěveckými osobnostmi jazzové historie. Díky své virtuozitě, improvizacním dovednostem a stylovosti obdržela charismatická Reeves – jako vůbec první umělkyně v historii – cenu Grammy za nejlepší pěvecký výkon za tři po sobě jdoucí nahrávky v kategorii Jazz.

Ani filmařské prostředí jí není cizí: Reeves nazpívala soundtrack k filmu George Clooneyho Dobrou noc a hodně štěstí, který popisuje okolnosti konfrontace Edwarda R. Murrowa se senátorem a

proslulým antikomunistou Josephem McCarthym. Snímek byl nominován na Oscara v šesti kategoriích a za soundtrack k filmu získala Reeves svoji čtvrtou Grammy. Zpěvačka vystoupila i v ceněném dokumentárním filmu o životě skladatele Billyho Strayhorna, blízkého spolupracovníka Dukea Ellingtona.

Osmapadesátiletá zpěvačka pocházející z hudební rodiny se drží na vrcholu už přes tři dekády. Posluchači i kritika Dianne Reeves milují, jelikož umí v posluchačsky velmi přístupném balení nabídnout nefalšovanou uměleckou kvalitu. Za nejlepší zpěvačku pod sluncem ji považuje i Bobby McFerrin. A to už je nějaká reference. Šarmantní divu a majitelku sytého a jedinečně zbarveného hlasu nyní čeká premiérové vystoupení v moravské metropoli.

Vítězslav Charvát

David Rusňák: Podnikání může být stejně jako jazz intuitivní a hravé

Na vysoké úrovni festivalu mají zásluhu nejen pořadatelé, ale i věrní fanoušci a partneři. Letos se generálním partnerem JazzFestu Brno stala brněnská investiční skupina DRFG. Ta má kapitálové podíly ve firmách zabývajících se finančními službami, energetikou, nemovitostmi, vývojem software, výrobou, vzděláváním a výzkumem. Cílem investiční skupiny DRFG je zhodnocovat kapitál prostřednictvím private equity investic do majetkových podílů zajímavých společností a projektů v perspektivních oborech. Investiční skupina DRFG se řídí investiční filozofií založenou na upřednostňování investic v oborech, ve kterých má expertizu, v lokalitách, které jsou jí kulturně i geograficky blízké, a v projektech, kde může získat významný rozhodovací podíl. Se zakladatelem a předsedou představenstva investiční skupiny DRFG, Davidem Rusňákem, jsme si před festivalem povídali nejen o podnikání, ale samozřejmě i o hudbě.

Jak byste popsál svůj vztah k hudbě?

K hudbě mám velmi blízký vztah. Nejsem nijak vyhraněný posluchač, spektrum hudby, která se mi líbí, je velmi široké. Bohužel na hudbu už nemám moc času, takže ji poslouchám spíš jen v autě nebo příležitostně na koncertech. Doma už si ji pustím málokdy, což je škoda.

Dělal jste někdy hudbu i aktivně, nebo jste byl vždy spíš jen posluchač?

Na základní škole jsem na prvním stupni začínal hrou na flétnu a časem jsem se dostal ke hře na trubku. U toho jsem vydržel zhruba pět let. Upřímně řečeno, moc mi to nešlo, ale nechtěl jsem zklamat rodiče a prarodiče, tak jsem s tím nějak bojoval. Nakonec jsem hrál i ve školní dechové kapele, ale jak říkám, rozhodně jsem nebyl jejím premiantem. Chvilí jsem zkoušel i hru na kytaru, ale to dopadlo podobně. Zjistil jsem, že hudba není to, v čem bych vynikal, takže teď už si ji užívám jen jako posluchač.

A projevuje se vaše dřívější aktivní zkušenost i ve vašem posluchačském vkusu? Máte rád žestě?

Takhle úzce bych to neviděl. Spíš jsem ovlivněn prostředím, v němž jsem vyrůstal. Pocházím z vesničky Labuty nedaleko

Kyjova, do školy jsem chodil v Hodoníně, pak jsem asi dva roky strávil ve Zlíně a až v nějakých třiadvaceti letech jsem se přestěhoval do Brna. Jelikož jsem tedy vyrůstal na Slovácku, tak mám všeobecně velmi blízký vztah k folkloru, zejména pak k veškeré muzice s cimbálovými prvky, takže na JazzFestu mě určitě bude zajímat skupina PaCoRa, která ve své tvorbě originálně kombinuje právě jazz a cimbál. Na Slovácku je samozřejmě i silná tradice klasické dechovky, ale tu zas až tak nemusím. Na tom nic nezmění ani moje někdejší působení v dechové kapele. Trubku si ale rád poslechnu právě například v jazzovém pojetí.

Dospívání máte tedy také spjaté spíš s kluby na Slovácku než s těmi brněnskými?

Ano, dá se říct, že brněnskou klubovou scénu moc neznám. Je to velká škoda, ale co člověk v mládí nestihne, to v oblasti volného času pak už těžko dohání. Jelikož jsem období mezi patnáctým a dvacátým rokem trávil zejména v Kyjově, tak vzpomínám právě na místní kluby. Kyjov je malé město, ale v 90. letech tam byly dva na tehdejší dobu, troufnu si říct, mimořádné kluby. Jeden se jmenoval Rock Café Soho a druhý Jančovka. Oba kluby vedli kluci, kteří měli k hudbě velmi silný vztah. Přivázeli do Kyjova spoustu šikovných umělců, které jsem do té doby neznal, a tam se zformoval můj vztah k hudbě. Ti z Rock Café Soho měli i vlastní skupinu Narajama. Její tvorba by se dala charakterizovat jako world music kloubící prvky rocku, funky a moravského folkloru, navíc s mým oblíbeným cimbálem. Kapela hraje dodnes, ale jestli ještě funguje i klub, to si nejsem jistý. Jančovka před pár lety vstala z popela a nyní v ní dominuje právě jazz.

Najdete si nyní ve svém volném čase alespoň chvilku na kulturu?

Mám rád filmy, takže občas zajdeme s manželkou do kina. Nenecháme si ujít koncerty Hradištanu, a pokud bych měl zmínit nějaký větší hudební zážitek z nedávné doby, tak to byl jednoznačně koncert Petera Gabriela v Praze.

Jazzová hudba přináší často kombinaci zkušeností a vytříbených dovedností, na jejichž základě vznikne díky improvizaci a intuici něco zcela origi-

nálního, neopakovatelného a hravého. Trochu mi to připomíná některé vaše projekty. Dal byste se s trochou nadsázky označit jako podnikatelský jazzman? Případně DRFG jako investiční „jazzová“ skupina?

To je pěkné a i docela trefné přirovnání. I my musíme být velmi tvůrčí a hraví. Do světa většího byznysu jsme naskočili teprve před pár lety, kdy už jiní měli obrovský náskok. I proto musíme o věcech hodně přemýšlet, víc improvizovat a se vším si víc hrát. Takže náš tým by se k dobře sehrané jazzové kapele určitě přirovnat dal.

Takže to není jen o analýzách a pevných číslech, ale i o intuici a improvizaci.

Přesně tak. Podnikání není rozhodně jen o analýzách a číslech. Já věřím, že právě intuice a neotřelá řešení jsou to, co nás posouvá dopředu.

Když se ještě vrátím k tomu přirovnání, váš tým funguje jako jazzová kapela, ale co do velikosti připomíná spíš symfonický orchestr. Jak ho zvládáte dirigovat?

Je to náročné. Prakticky nerozlišuji volný a pracovní čas. Žiji pořád stejně, někdo by řekl, že prací, ale já to tak nevnímám. Věci řeším prakticky nonstop a stejně to má i většina mých nejbližších spolupracovníků, takže se to zvládnout dá a věřím, že to budeme zvládat i do budoucna.

Investujete do mnoha oborů od finančních služeb přes energetiku a nemovitostí, vzdělávání a výzkum až po výrobu luxusních obleků. Která oblast je vám osobně nejbližší?

Říká se, že člověk by měl dělat, co je jeho srdci nejbližší, a že když to bude dělat s nejlepším svědomím a úsilím, úspěch se dostaví. S tím určitě souhlasím. Vzhledem k tomu, že však nepracujeme jen s naším vlastním kapitálem, nemůžeme se řídit jen srdcem, ale musíme se dívat i na ta čísla. Klíčovými segmenty jsou pro nás finanční služby, investiční podílové fondy, energetika a nemovitosti. To jsou ty tradiční oblasti, kam směřuje velká část naší pozornosti. Ale máme ve svém portfoliu i pár takových „srdcovek“ jako třeba Unifer nebo naši oděvníckou firmu zaměřující se na výrobu obleků a módních doplňků Galard. Pouštíme se také do projektů souvisejících s potravinami, které jsou bio. To

souvisí třeba i s jedním z mých koníčků, s vínem. Snažíme se zkrátka kombinovat klasické investiční oblasti s tím, co nás baví.

Vidíte v některých oblastech vyšší potenciál pro nejbližší budoucnost?

Vysoký potenciál vidím ve finančních službách a také v mírně neotřelých řešeních v oblasti energetiky. Rozhodli jsme se jít cestou malých lokálních zdrojů tepla a elektřiny. Myslím, že doba megalomanských elektráren, které zabírají úrodnou půdu, je zaplatřpánbůh za námi. Stálíci asi každé investiční skupiny jsou pak nemovitosti.

V DRFG razíte takzvanou „comsense investiční filozofii“. Co to znamená a jak to vypadá v praxi?

Je to odvozené z anglického výrazu „common sense“, což se dá do češtiny přeložit jako „zdravý selský rozum“. Právě ten považujeme za nesmírně důležitý a doufáme, že nás tento způsob uvažování nikdy neopustí. V praxi to znamená, že svoji pozornost soustředíme do míst, která podrobně známe, kde dokážeme věci ohlídat, kde dohlédneme až na konec jejich řetězce. Samozřejmě se soustředíme jen na obory, v kterých máme expertizu, a na projekty, v nichž máme významný rozhodovací podíl. Chodí nám na stůl desítky až stovky příležitostí, které zní často velmi zajímavě a mluví se v nich o dosažení úspěchu v nejrůznějších koutech světa. Mnohdy jsou to velmi kreativní a věřím, že i funkční projekty, ale my žijeme v Česku, podnikáme v Česku, investujeme české peníze, zaměstnáváme české lidi a u tohoto trendu bychom rádi zůstali. Zkušenosti ze světa nám říkají, že byt' se v některých koutech světa zdají být investice pohádkově ziskové, tak uběhne pár let a nezřídka to dopadne úplně jinak. To je riziko, které v tuto chvíli v žádném případě nejsme ochotni podstupovat. Přijde nám, že trendem je peníze z České republiky vyvážet. My naopak české peníze investujeme tak, abychom je my i naši investoři měli na očích.

Takže se zaměřujete na Česko s důrazem na jižní Moravu?

Takto úzké to zaměření zase není. Naše pozornost se upíná na celou Českou republiku a lehce i na Slovensko.

Ale všiml jsem si, že u jedné vaší firmy se přece jen expanze do světa chystá – Vídeň, Berlín, Moskva...

Kolegové v Galardu mají velké plány. Vídeň a Berlín se nabízí. Ta místa jsou nám geograficky i kulturně velmi blízká. Máme také analýzu, že konkurence tam kupodivu je poměrně malá. Spousta vídeňských byznysmenů si nechává šít věci v Česku nebo za nimi dojíždějí čeští krejčí. Moskva i pod vlivem událostí poslední doby není na pořadu dne.

Vaše investiční skupina už delší dobu podporuje různé zajímavé projekty a osobnosti, třeba cestovatele Jiřího Kolbabu, skialpinistu Jiřího Švihálka nebo hokejovou Kometu. Podle čeho si je vybíráte a proč jste se rozhodli rozšířit tuto rodinu právě o JazzFestBrno?

Já i mí kolegové se vyznačujeme tím, že nás to, co děláme, nesmírně baví. Není to pro nás jen práce, jde o součást našich životů. A já se velmi rád potkávám s lidmi, kteří to mají stejně. Když se bavím s Jirkou Švihálkem či Jirkou Kolbabou nebo s lidmi z Komety, a stejně tak

když se bavím s vámi a s vašimi kolegy z JazzFestu, mám pocit, že to vnímáte úplně stejně. Zabýváte se něčím, co děláte nejen srdcem, ale celým svým tělem. Asi striktně nerozlišujete, jestli své práci věnujete denně osm, nebo šestnáct hodin. Zkrátka jí věnujete vždy tolik času, kolik je třeba. Myslím, že právě díky tomu jste úspěšní. Nám je to velmi sympatické a projekty a lidi, kteří jsou nám takto sympatičtí, rádi podporujeme.

Máte vyhlídnutý nějaký koncert z festivalového programu, který si rozhodně nenecháte ujít?

Určitě se chystám na koncert zpěvačky Dianne Reeves. Velmi rád bych s manželkou navštívil společný koncert Bobbyho McFerrina a Chicka Corey. Ale vím, že jsou tam i další perly, které zatím nemají tak zvukná jména, a rád si od pořadatelů nechám některý z dalších koncertů doporučit.

Radek Babička

Přirozenou volbou Geralda Claytona je jazz

31.3. / 19:30 / Sono centrum

Pokud bude vaším otcem slavný a respektovaný jazzový basista a bandleader a strýcem výtečný saxofonista, máte na výběr s rizikem pokračovat v jejich šlépějích, nebo raději psát úplně jiný životní příběh. V případě pianisty a skladatele Geralda Claytona platí průměr o padajícím jablku a stromu. Na prahu třicítky totiž stojí pevně na vlastních tvůrčích nohou.

Za pouhých osm let kapelnické aktivity se může pochlubit třemi vlastními alby, několika studiovými projekty v roli sidemana a bezpočtem vystoupení po celém světě jen málokdo. Gerald Clayton mezi ty vyvolené ovšem patří. Etabloval se jako jedna z vůdčích postav nastupující generace jazzových umělců, kteří se nenuceně pohybují v množství stylů, které tvoří moderní jazzový jazyk. The New York Times jej ocechoval přízviskem „výrazná a autoritativní osobnost“ a Clayton tak směle může nastoupit cestu k zanechání vlastní trvalé stopy v letité a bohaté jazzové tradici. Jeho

nejnovější nahrávka na labelu Concord Jazz s názvem Life Forum jej k tomu plně předurčuje. Gerald se narodil v Nizozemsku v roce 1984 a vyrůstal v jižní Kalifornii. Své první klavírní lekce absolvoval v sedmi letech s plnou podporou svého otce, uznávaného jazzového basisty, skladatele a kapelníka Johna Claytona. Gerald se později dočasně přestěhoval do New Yorku, aby mohl studovat na Manhattan School of Music. „Věděl jsem, že se jednou budu chtít přestěhovat do New Yorku natrvalo, a tak jsem naznal, že by bylo dobré zažít město pro rok jako student.“ Po

návratu do Los Angeles na osmnáctiměsíční pobyt za účelem dokončit studium, se do New Yorku přestěhoval natrvalo. V roce 2009 vydal Clayton Two Shades, své debutové album. Právě z tohoto alba pochází track All of You Cole Portera, za který obdržel nominaci na Grammy v kategorii Nejlepší improvizované jazzové sólo. V roce 2011 byl poctěn druhou nominací, tentokrát za nejlepší jazzovou instrumentální kompozici, skladbu Battle Circle napsanou na album kapely Clayton Brothers příznačně nazvané The New Song and Dance.

Ten samý rok vydal Clayton své druhé album Bond: The Paris Sessions. Clayton připomíná, že album vznikalo organicky a s minimem stresu. „Často slyšíte lidi mluvit o prokletí druhého alba, ale nahrávání této desky a vůbec celý proces k nahrávce vedoucí byl pro nás jako trio velmi naturální. Trávili jsme v té době hodně času na turné, takže zachytit atmosféru společných vystoupení pro nás bylo naprosto přirozenou věcí.“ Bond získalo v roce 2012 nominaci na Grammy, Geraldovu třetí, za nejlepší jazzové instrumentální album. Aktuální nahrávka Life Forum vyšla v dubnu 2013. „Možná to je zatím moje nejambicióznější album,“ říká Clayton. „Příprava konceptu a hudby pro skupinu osmi hudební-

ků byly pro mě novou zkušeností, jež vyžadovala větší přípravu, než jsem byl doposud zvyklý. A protože se tří z melodií textovaly a prováděly se některé další postprodukční práce, byl tento projekt tak trochu odklonem od mých předchozích dvou.“ „Co přijde po Life Forum se lze jen dohadovat,“ říká Clayton, který se nechce nechat vymezit jakoukoliv konkrétní hudební tradicí. „Snažím se ignorovat škatulkování, žánrové rozdíly,“ dodává. „Soustředím se na vytváření poctivé a upřímné hudby a spolupráci s lidmi, jejichž myšlenky rezonují s mými vlastními.“

Irena Dvořáková

Miriam Bayle: Prostě se toho nebát

12. 4. / 19:30 / Alterna

Scat k jazzu neodmyslitelně patří, přesto jej na českých pódiích slyšíme jen velmi zřídka. Změnit to chce žena nejpovolanější, Miriam Bayle. Její projekt Fenomén scat by měl být tím nejlepším lákadlem pro mladou generaci.

Na festivalu JazzFestBrno vystoupíte už poněkolikáté. Byla jste dokonce u prvního ročníku v roce 2002. Vzpomene si ještě na ten koncert?

Vojtěch Eckert, Petr Dvorský a Martin Šulc – Kafe Divadla v 7 a půl. Přiznám se, že víc si pamatuji další ročník 2003 v sestavě Ondřej Krajňák, Jan Fečo, Radek Zapadlo a Pavel Zbořil. Oba ročníky byly pro mě euforií kvůli atmosféře festivalu, kladným reakcím a velkému počtu diváků.

Jak vzpomínáte na tehdejší dobu z osobního pohledu? Kde se tehdy nacházela vaše kariéra?

Byla jsem toho času v Praze poměrně krátkou dobu, rozkoukávala se a postupně poznávala český jazzový svět. Přece jen je to už dlouhá doba. Byla jsem zapálená a velmi motivovaná. A právě možnost zpívat na takových velkých festivalech mi asi dodávala kuráž a inspiraci. Asi jako každý mladý muzikant jsem se do toho vrhla po hlavě. Vzpomínám na to s úsměvem.

Letos na festivalu zazpívá i další osobnost prvního ročníku Peter Lipa a slovenská stopa je každý rok velmi výrazná. Jak coby Slovenka žijící v Praze vnímáte české a slovenské jazzové prostředí? Má jazz silnější zázemí v Česku, nebo na Slovensku? Lze to takto rozlišit, nebo se z pohledu jazzu vlastně Česko a Slovensko nikdy nerozdělily?

Ze Slovenska jsem do Prahy odešla asi před patnácti lety. Od té doby jsem slovenskou jazzovou scénu nijak zvlášť nesledovala. Začala jsem přirozeně zpívat s českými muzikanty. Pár let jsem na Slovensku vůbec nekoncertovala. Nebyl to záměr, Praha pro mě byla nová, vzrušující, to „jazzové ovzduší“ mě moc přitahovalo. Muzikanty jsem si vybírala vždy podle toho, jak hrají, jací jsou lidé. Čech? Slovák? Takhle jsem o tom nepřemýšlela. Rozdělení Československa mě dost mrzelo, ale z pohledu jazzu se podle mě nic tak tragického nestalo. Dnes mám v kapele dva Slováky a jednoho Čecha. Že by se kruh uzavíral?

V roce 2002 už jste hrála na JazzFestu, ale první album jste vydala až v roce 2010. Proč tak dlouhá doba?

Vždy mě bavilo živé hraní, zájezdy, neměla jsme potřebu nahrávat. Pár pokusů bylo, ale pokaždé to na něčem ztroskotalo.

lo. Asi to tak mělo být. Někdo má dvacet cédéček, já mám jedno. Nový projekt, s kterým přicházím na JazzFestBrno tento rok, chci však nahrát a už se na práci ve studiu moc těším.

Do Brna přijíždíte s projektem Fenomén scat. V čem se liší od tvorby, kterou od vás na koncertech mohlo v předchozích letech brněnské publikum slyšet?

Projekt je věnovaný vokální improvizaci, která u jazzového zpěvu není pravidlem. Ani u nás, ani ve světě. Já sice na koncertech scatuji běžně, ale tento projekt na scat přímo poukazuje, má tedy i edukativní účel. Chci tento fenomén přiblížit i nejazzovému publiku. Znáte to... „I am Scatman...“ To je vlastně jediné, co kdy slyšeli. Já mám tu písničku ráda jinak (úsměv). Repertoár projektu obsahuje moje autorské věci a také málo známé jazzové skladby většinou v latinských rytmech. Je to víc nadupané, jiný zvuk, s perkusemi je to šťavnatější. Na festivalu bude zvuk obohacený o kytaru a saxofon. Všechny skladby si aranžuji sama. Zjistila jsem, že je to pro mě velmi důležité.

Projekt Fenomén scat jste představila v polovině listopadu. Jak na něj zatím lidé reagují? Liší se nějak atmosféra od vašich předchozích projektů?

Premiéra projektu 20. října se vydařila. Byla skvělá! Lidé tušili, na co jdou. Mým hostem byl Vojtěch Dyk, s kterým jsme improvizovali na známé „fláky“. Strašně jsem si ten večer užila. Holešovická La Fabrika byla vyprodaná. Obecenstvo reagovalo bezprostředně, měla jsem pocit, že vůbec nepřemýšlí, nechali se unášet a odcházeli s úsměvem na tváři. Ten mě přesvědčil o pokračování projektu.

Proč je podle vás v našich krajích tak málo hudebníků věnujících se scatu? Je i u nás scat fenoménem? Může se jím případně stát právě díky vašemu projektu a oslovit více mladých lidí?

Scat není nevyhnutelnou součástí projevu jazzového zpěváka. Je to jakýsi nadstandard. Někteří zpěváci k improvizaci tihnou přirozeně, jiní se jí vyhýbají nebo se jí přímo bojí. Ono to platí i v jiných zemích. Jak už jsem řikala, účelem projektu je na tento fenomén upozornit, aby se dostal i mezi mladší generace. Aby se scatu věnovali i mladší zpěváci. Nemusí zpívat standardy. Scatovat se dá i v moderní hudbě. Snad tomu tento projekt pomůže.

Kdy a jak se zrodila vaše záliba ve scatu?

V šestnácti jsem poprvé slyšela nejslavnější improvizaci Elly Fitzgerald z koncertu v Berlíně

na How High The Moon. Nikdy předtím jsem nic takového neslyšela. S úžasem jsem si to pouštěla stále dokola, fascinovalo mě to! Zanedlouho jsem to zpívala s ní. Tohle „neznámo“ mě přitahovalo. Od té doby se scatu věnuji.

Nakolik podle vás musí mít člověk pro scat vrozené vlohy a kolik se toho dá dohnat tréninkem či učením? Dá se scat učit podobně jako zpěv nebo hra na hudební nástroj? Pomáhají třeba jazykolamy?

Improvizace jako taková předpokládá velké sluchové schopnosti, hudební paměť a představivost. Vrozený talent je samozřejmostí. Bez těchto atributů to nejde. Dnes už existují učebnice, notové materiály s cvičeními a etudami, které zpěváka navedou, jak slabiky používat, jak rytmicky frázovat a podobně. Tohle všechno může zpěvák zvládnout, může mít „namakanou“ harmonii, stupnice, ale stejně není schopný improvizovat. Někteří svoje studentky přijdou a říkají: „Miriam, naučíš mě scatovat?“ Odpovídám: „No, nenaučím. Sama se to naučíš. Poslouchej vokální sóla, to je ta nejlepší škola. Poslouchej i instrumentalisty. Zkoušej to. Chod' na jam sessions, zpívej!“ Samozřejmě, metoda pokus–omyl. Z těch chyb se přece učíme. Prostě se toho nebát.

Vy sama působíte jako učitelka a mimo školu vedete i různé workshopy. Na co se zaměřují?

Věnuji se interpretaci jazzových písní. Na prvním místě je text. O čem je. Zpěvák mu musí dát smysl. Vytvořit vlastní příběh. Pokud neví, o čem zpívá, jak to má vědět posluchač? Nemůžete přece zpívat píseň o nešťastné lásce a myslet při tom na to, co

dnes večer budete vařit. Přeháním, ale je to pro mě velice důležité. Ve druhé řadě pracuji na frázování – melodickém a rytmickém. Kdy začít frázi, jak rychle, jak se dá změnit melodie a podobně. Je při tom potřeba dávat důraz na přirozený rytmus jazyka, ve kterém se zpívá, na dlouhé a krátké slabiky. Jakmile ho naruším, bude znít nepřirozeně. Rytmu jako takovému se věnuji i zvlášť. I improvizaci. Na workshopech, vzhledem ke krátkému času, některé věci jen načrtnu a účastníky nasměřuji. Mohou s tím pak pracovat doma.

Jak byste se charakterizovala jako učitelka?

Ke studentům přistupuji individuálně a každému se snažím nezištně odevzdat vše, co umím. Na to, jaká jsme učitelka, se ale musíte zeptat jich (úsměv).

Inspiruje vás studentské prostředí i ve vaší vlastní tvorbě? Odkud čerpáte inspiraci?

Vzdělávací proces pro mě nikdy nebyl jednostranný. Já učím, učím se a učím se učit. Je to proces dvou nebo více lidí, kteří se navzájem ovlivňují a někdy si předávají informace, které nemusí být ani viditelné, ani slyšitelné. Velká část mé inspirace přichází právě od mých studentů. Inspirací se mi může stát jakákoliv bytost, věc či situace, která mě něčím fascinuje.

A poprosím vás o slovo na závěr...

JazzFestBrno vyrostl do světových rozměrů, je mi velkou ctí se podílet na jeho programu. Přejí všem divákům a muzikantům ještě mnoho krásných hudebních zážitků. Těším se na vás 12. dubna.

Radek Babička

Program JazzFestBrno

15. března, Sono centrum

Craig Taborn Solo (USA)
Shai Maestro Trio (IL/PU)

17. 3. 2015 – Bobbycentrum

Dianne Reeves (USA)

26. března, Fléda

Ondřej Štveráček Quartet
featuring Gene Jackson (CZ/USA)
Lukáš Oravec Quartet
featuring Vincent Herring (SK/USA)

30. března, Janáčkovovo divadlo

Rozhlasový bigband Gustava Broma
hosté: Kevin Mahogany, Peter Lipa (CZ/SK/USA)

31. března, Sono centrum

Kompost 3 (AUT)
Gerald Clayton Trio (USA)

8. dubna, Alterna

Adam Tvrdý – Brian Charette Project (CZ/USA)
Mike DiRubbo Chronos Trio (USA)

9. dubna, Fléda

Petr Kalfus Sextet (CZ)
Jaromír Honzák Quintet (CZ)

10. dubna, Sono centrum

David Helbock Trio (AUT)
Ben Williams (USA)

12. dubna, Alterna

Zeurítia (CZ)
Miriam Bayle Quintet (SK/CZ)

15. dubna, Besední dům

Tomáš Liška a Pénte (CZ/GER)
Fred Hersch Solo (USA)

19. dubna, Alterna

PaCoRa (SK/MOL)
Mihály Borbély Quartet (HUN)

25. dubna, Altena

Marion Thomas Quartet (FRA)

28. dubna, Divadlo na Orlí

Koncert Katedry jazzové interpretace JAMU (CZ/SK)

17. 6. 2015 – hala Vodova

Chick Corea
& Bobby McFerrin (USA)

Vstupenky Slevy

Vstupenky od 150 Kč jsou k dispozici na www.nejkoncerty.cz a v běžných předpordejích.

Vybraná místa:
INDIES BRNO
Poštovská 2, 602 00 Brno
Tel.: +420 542 218 382

Dům pánů z Lipé
Kulturní a informační centrum
Náměstí Svobody 17,
602 00 Brno

Agentura Zabloudil
Lidická 4, 602 00 Brno

Poskytujeme 15 % slevu pro držitele mezinárodního průkazu ISIC, seniorům nad 60 let a držitelům průkazu ZTP/P.

Studenti středních a vysokých hudebních škol (JAMU, AMU, FF MU Hudební věda) a konzervatoří mohou využít 20 % slevu na vybrané koncerty.

Poskytované slevy na koncerty Dianne Reeves a Chick Corea/Bobby McFerri naleznete www.nejkoncerty.cz

Děti do 6 let mají na koncerty vstup zdarma.

generální partner		hlavní partneři		oficiální partneři		partneři	
		 		 		 	
Za finanční podpory statutárního města Brna a Rakovského kulturního fóra v Praze	generální mediální partner	hlavní mediální partneři		mediální partneři		Festival se koná pod záštitou ministra kultury České republiky Daniela Hermana, hejtmana Jihomoravského kraje Michala Haška a primátora statutárního města Brna Petra Voklála.	
	  	 		 		 	